

איראן

היפהפיה נשארה ברומא

במלון אקסליטור, המפואר שבמלונני רומא, ישבו שתי נשים ליד שולחן, קרוב לפינת הבאר. האחת היתה צעירה, בעלת שיער שחור ועינים ירוקות, יפהפיה מושלמת ואילו השנייה היתה אשה מבוגרת, בה שררו סימנים של יופי שחלף. הן דיברו גרמנית. היו אלה סוראיה, מלכת איראן ואמה, מאו עזב השאה, בדרכו חזרה לטהראן, בילו שתי

מזכת איראן סוראיה בלי הבעל, עצוב

הנשים את מרבית זמנן בחדרים המיוחדים שהועמדו לרשותן, ירדו רק פעמים ביום לחדר האוכל, שם היו את מרכו ההתענינות. המזכה העצובה. מאז נישואיה לשאה מוחמד ריזא, לפני קרוב לשלוש שנים, לא חדלה סוראיה היפה לרכו סביבה תשומת לב בכל רחבי העולם. כאשר, לפני שנה, שלח אותה השאה לרומא, בגלל המאבק שהחריף בינו לבין מוחמד מוסאדק, שבתה סוראיה את לב האיטלקים. המשפחות הידועות ביר ערכו נשפיהדר לכבודה. בתי האופנה הוציאו שמלות על שמה, הולכים ושבים הריעו לה בכל מקום שהופיעה. אולם סוראיה לא נראתה מרצה מביקורה. עתונ אירופה כינו אותה בתואר "המלכה העצובה ביותר בעולם". מדי יום, בשעה 11, שוחחה עם בעלה בטלפון, עקבה בהתענינות אחר כל ידיעה על איראן. בכל הזדמנות הדגישה את רצונה לחזור לטהראן. לבסוף נכנע השאה להפצרותיה. היא חזרה לטהראן — אך לא לזמן רב. כאשר באה הידיעה כי נכשל המרד המלוכני נגד מוסאדק, ארזו השאה ואשתו את חציצתם במזודה קטנה, יצאו במכונית סגורה לשדה התעו"פ. משך כל הדרך ישבה סוראיה מכווצת בפינה, הביטה בחרדה בקבוצות של אנשי טודה משוטטים ברחובות שעל קירותיהם נכתיבו הכרזות: "יחי מוסאדק! מות לשאה!" התמוטטות עצבים. כאשר הגיעו לרומא, לא בא איש מסגל הדיפלומטים האיראני לקבל את פניהם. הם נכנסו למלון אקסליטור כשקהל של תיירים וכוכבי קולנוע מסתכלים בהם בסקרנות. סוראיה רצתה שהשאה ישאר ברומא עד אשר יתבהר המצב באיראן. אולם זה ידע כי העדרו מטהראן עלול לעלות לו בכס מלכותו. עם בוא הידיעה על הצלחת הפיכתו של זאהדי, שבר מטוס הלונדי המריא לטהראן בהשאירו את אשתו מאחוריו. סוראיה היפה היתה עצובה עוד זמן מה, עד אשר, השבוע ניתנה לה האפשרות לחזור לטהראן ולעמוד לצד בעלה.

סוך כל פרוטה אפשרית, להימנע מהזמנת רהיטים נוספים עד שתבוא רוחה. החיסכון הנאגר בבאנק שנים על שנים לצורך רכישה דירה לא רק שלא גדל, אלא עוד הצטמק. לא ייפלא איפוא, שקרני קיבל בשמחה רבה את פניו של לקוח חדש, במיוחד כשזה הביא אתו הזמנות נרחבות. היה זה יעקב קלוצמן, תושב בתים, לדבריו, בעלה הן עומד להקים מפעל לייצור נייר-כסף לאריות מוונות. את דירתו החדשה התכוון לרהס בפאר והדר. השנים קבעו פגישה למחרת ב10 בבוקר, כדי לסייר יחד את הדירה, לקבוע את סוג הריהוט המתאים. בתוך הבטחון, זהב קלוצמן הופיע במונית בשעה המדוייקת, הירבה לספר בדרך על המפעל שהוא עומד להקים, על המכונות המגיעות לארץ בקרוב. קרני הקישיב מוקסם, הסיח את דעתו מהדרך. כש הגיעו לבסוף לדירה בת שלוש החדרים, נזכר הולצמן ששכר מדוד בן-ארי, יושב ראש המועצה המקומית, מחסן להחזקת מינוניתיו, הציע להולצמן לקבל על עצמו גם את סידור המקסן. הכסף לא חשבו. בדרך אל המועצה המקומית נתקלו ב' אדם שהציג את עצמו בשם אלכסיי, פתח בשיחה רוסית שוטפת. קרני לא הבין את הכל, אך תפש שמדובר במכירת מלכים יצוקייהב, שנמצאו בידי האלמוני בכמות של 2500, לדבריו. כאישור הוציא מכיסו שני גושי בטון קטנים, פוררם ברגלו. בתוך ה' בטון נחגלו שתי מטבקות זהב, שברקן סיני וור את עיניו של קרני, ביחוד כששמע ש' אלכסיי מוכן למכור את המלכים בארבעה דולר כל אחד, פחות ממחרם בשוק החופשי. בו במקום החליטו קלוצמן וקרני לקנות בשותפות את המלכים, קבעו עם האלמוני פגישה למחרת על גבעת-חול שוממה בקרבת מקום. בזמן הקבוע הופיע קרני לפגישה, כשבדידו כל חסכוניותו, 2350 ל"י. אך כש הגיע אלכסיי, סירב לקבל את הכסף, טען שלפי המדובר היו חייבים להביא לו דולרים. קלוצמן חיך בעליונות: הוא יוכל להחליף את הכסף תוך שעה קלה. הוא לקח את כספו של קרני, התרחק מן המקום במונית. אלכסיי נעלם אף הוא, במסרה להביא את הסחורה.

34 קילומטר באופניים. קרני חיכה עד בוש, אך לא הכסף ולא המלכים לא הוזרזו להגיע בלוחית בעליהם. הוא הבין שנפל קורבן למעשה-מירמה. עולמו של הנגד האומלל חשך עליו. שלושה ימים הסתובב ברחובות בתים, לא הביא אל פיו מאומה מלבד מספר אינסופי של כוסות סודה, עצר כל עובר ושכ ושאל על האיש. ביום השלישי, ליד קיוסק זעיר, נמצא מישהו שהכיר את התיאור. קרני מיהר לכתובת שנמסרה לו, מצא בדירה את אחיו של קלוצמן, נתן. השנים הסכימו ללכת יחד למשטרה, לברר את העניין. הבירור, שנעשה על-ידי הקצין מרדכי פה, לא הביא כל תרוצות. בינתיים נודע לקרני שקלוצמן עומד לע' זוב את הארץ. הוא עלה על אופניים, נסע לשדה התעופה בלוד מרחק 34 קילומטר, אך במאוחר: מטוסו של יעקב קלוצמן כבר היה בדרכו. אך לשיאו הגיע יאושו של קרני כשראה, למחרת היום, את הקצין פה יושב בבינת קפה עם נתן קלוצן, שותה עמו בירה ב' צחחה. קרני האומלל אינו מאמין עוד שפעולת המשטרה תביא לו חזרה את כספו. הוא מת' רוצץ ממשדר למשדר, מספר בכל מקום את סיפורו. "לא די שקרה לי אסון כזה", הוא טוען, כמעט בבכי, "אלא שכל השכנים עוד צוחקים עלי. אני אניע לסחר, ואם גם הוא לא ירצה לשמוע אותי — לשיטתית, או ישר לבן-גוריון. בלי הכסף אין לי קיום. אם לא אקבל אותו חזרה, אתאבד, אהגר מהארץ, אני לא יודע מה אני אעשה".

הארץ בטוקיו נבנה הקטן הגדול ביותר בעו' למ (חרות). א. הלוי, כפר-סבא כתוצאה מהעלייה בירידת הייצור. נכנסתי לחורשה כשפני וגרזני בידי (ידיעות אחרונות). א. הלוי, כפר-סבא יד רחבה. הוריה קבלו כסום כסף ניכר ואף תכ' שתיים ומתנות מידי הצעיר שרצה ל' שאלה את בתם (הארץ). מ. רושצ'יק, תל-אביב הרצו אינו משתטם.

מסע ישראלה מתקרבים לאוקינוס

ששת הכחורים שירדו מסיפון ישראלה במרסיל לא היו אותם הששה שהפליגו לפני חודשים, מתל-אביב. הם נראו מחושלים יותר, שופים עד שחור. שנים מהם, יורם פרידמן, סגן המפקד, ויעקלה קילמניק גידלו זקנים, דמו-מלחים של ספינת-מיפרשים ה' ליודית.

גם הסירה הראתה את סימני הדרך הקשה שעברה. שני התרנים הוחלפו, המיפרשים היו חדשים, הצבע ירד מעל הדפנות. לאחר ה' סערות הקטנו שעברו באיי יוון, בדיקת שבוע אחד לפני רעידות האדמה שפקדו את האיים, הגיעה הסירה לגנואה במצב רציני. בדרך-קילו מאנית מלחמה של הצי ה' ששי האמריקאי שני תרנים חודשים ונד לי-מיפרשים. כמה מקציני האניה אף הציעו להם להעלות את הסירה על הסיפון, להובילה עם הצחת עד ברצלונה. אנשי ישראלה הורו להם, הגיעו לגנואה בכוח עצמם.

בילוי עם בחורות. שם פגשו כמה מאנשי צוות א/ק נגבה. לרשותם עוד היה חלק 6000 הדולרים שקיבלו בצאתם מן הארץ. דמי החנייה בנמלים שעברו נטלו חלק נכבד מכסום זה, מזון ודלק הפחיתו אותו עוד יותר. בראותם את נגבה החליטו כי הגיעה הזדמנות לחסוך מעט כסף.

הם קיבלו קונטרסים, יצאו לבלות על חש' בון הצוות, "לח" חלקי ציוד שהיו דרושים להם. אולם רוב הבילויים בעיר האיטלקית המפורסמת עברו ללא הוצאות מיוחדות. כמה דקות לאחר שנפרדו מהם אנשי נגבה, ראו אותם שוב במועדון לילה בחברת ארבע בחורות, כנראה יהודיות, שעקבו אחרי כל מלה של אנשי ישראלה כאילו היתה הרומן המרתק ביותר.

את שעות הבוקר חילקו בין תיקונים וטיפול באנייה, לבין קבלת אורחים: יש' ראלים בחופשה, קצינים יהודיים מחצי תריסר אניות מלחמה שעגנו בנמל, ראשי הקהילה היהודית וסתם סרגנים.

התחנה הבאה ספרד. ההפלגה מג' נואה למרסיל היתה שקטה וחסרת תקריות. הם בילו את זמנם בדיג, בהחלפת מיברקים עם חובבי-רדיו בכל חלקי תבל. יעקלה, ש' עלה במשקל מאז ההפלגה, התמסר ברצינות מוחלטת למרמה. הוא הבטיח כי כאשר תגיע הסירה לברצלונה, ספרד, יהיה הוא מרכז

ירד, אחרי חקירתה של המשטרה, המסך. במטעות, גזויה אחרת. שמואל-לוי ערוסי וכל חבריו נאסרו מיד. עד מהרה נש' אה החקירה פרי: אחד הנאשמים הסכים לשמש עדי-מלך, סיפר למשטרה שגופתו של אחמד סעדי קבורה בחולות, ליד הבית. החולות נחפרו ונתגלתה גזויה, אך למרות שנקברה לפני חודשים רבים, עדיין נמצאו אתה מספר שערות אדמוניות. לא היה ספק: אין זו גזויה של סעדי. החוקרים נאלצו ל' בור על כל המקרים של אנשים שנעלמו בשנים האחרונות מבלי שמצאו את גופתם, קבעו לבסוף שהגזויה הקבורה היתה שייכת לאהרן ארצ'יק, סוחר סוסים יהודי שנעלם לפני שנה.

המוסר הנדהם לא יכול היה להאמין שזוהי גזויה של יהודי. לכל היותר, הסכים, יכר' לה זו להיות גזויה של ערבי אחר, עבד עזוי אל-כדורי, לשעבר שוטר ממשלת המנד' דט. המשטרה לא איבדה זמן. החלה בחיפו' שים אחרי הגזויה הנוספת.

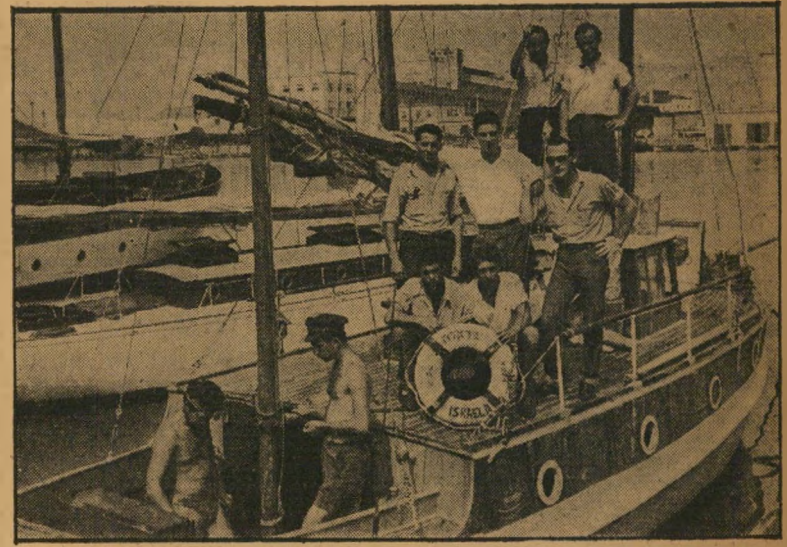
בור-השופכין הרביעי. שמואל לוי ערוסי היפס מוצא. הוא טען שכל הערבים שנעצרו הם אויביו. הוא ניסה לשכנעם ב' צידוקת הדת היהודית, לגיינם כדת משה ויש' ראל (לוי הוא אדוק מאד, מבקר בבית-הכנסת בכל יום ששי ושבת, ועל מופיו מצוייה ספ' יריה עשירה של ספרייקווש), אך לא הצליח. עכשיו רצו כולם להתנקם בו, שמנו גזויה מתים בחולות סביב ביתו. הוא נתבקש להר' אות היכן קברו את הגזויה.

שמואל לוי הצביע על מספר מקומות, ש' נחפרו מיד, אך ללא כל תוצאות. היה צד שוה לכל המקומות הללו: הם היו רחוקים מרחק מספיק ממערכת הביוב של הבית.

כשנשאל כמה בורות שופכין נחפרו סביב הבית, זכר האינסטלטור המקצועי רק שלושה. הוא נזכר ברביעי רק אחרי שמסכהו התגלה מתחת לשכבה של חול, החחור, ש טען ש' בור זה לא השתמש מעולם. אך הבור לא היה ריק: בתוכו נמצאה גופתו של אחמד סעדי, על צהרוו היה מס שחור, פניו היו כחולות, ועיניו יצאו מחוריהן. לא היה כל ספק באשר לאופן מיתתו.

בין הבלוקין-לבית היו מתוחים חבלים לייבוש כבסים. אחד מהם היה חתוך, נמצא אחר כך במטבח. כשנשאל, מדוע חתך את העבה והחוק שבחבלים, טען ערוסי שהחבל הפרע למעבד. הוא סירב להודות ברצח.

אך לאט לאט התבהרה התמונה: החבורה

צוות "נגבה" מבקר את "ישראלה" בנמל גנואה בלי דולארים. קשה.

המשיכה לנערות העיר עם הסרנאדות היש' ראליות-ספרדיות שלו. במרסיל חיכו לאנשי ישראלה כמה בעיות רציניות של שיפוצים, תיקונים, חיפוש מקו' רות כספיים. אולם ברעז שנכנסו לנמל השי' תתק הרדיו שלהם, בהתאם לגוהל הבינלאומי. את החדשות הבאות ישלחו כשיצאו בדרכם לספרד וגיברלטר. אחר כך יעמוד לפניהם האוקינוס הפתוח.

דרכי אדם חלום הזהב עשרים ושתיים שנה התפרנס יעקב קרני מעמל כפיו בנגריתו הקטנה בתל-אביב. אך בזמן האחרון לא היו הדברים שמחים. הזמנים הקשים גרמו לקהל הלוקחות לח'

ידעה שלרצה יש כסף. הוא הוזמן לעבוד בכיתו של ערוסי, בא ביום ששי. היחס אליו היה אויב מאד: כסופו של יום העבודה, שעה שעמד ללכת הביתה, נתכבד בספל תה. מלבד תה הניל הספל גם ספ' שינה. כשנרדם, היה כל השאר פשוט מאד. לא היתה זאת הפעם הראשונה לחבורה להפעיל את סמיה-השינה. אך תמיד גילו שה' לקוחות, בהתעוררם, נמצאים משום מה ב' מצב-ירוח חופני. הם החליטו, על כן, למצוא אנשים גלמודים, חסרי קרובים ומשפחה אך בעלי כסף, לדאוג לכך שלא יהיה גי' שישאל עליהם, במקרה שלא יתעוררו עוד. עבדול עזוי אל-כדורי היה גלמוד. כזה היה גם אהרן ארצ'יק. כזה היה גם אחמד סעדי — ומי יודע מי עוד.